

ere gaaede frie for Bessatning. Jeg seer meget godt Forstjellen imellem Krigsskatloven af 1864 og det foreliggende Lovforslag, men Selvangivelse eller Paligning blive dog uægteligt nødvendige, og begge Dele garantere mig grumme liden Retfærdighed. Menneskene ere nu engang ikke, som de burde være, og jeg finder det da saare uheldigt, at Regjeringen netop her til det Skattemiddel, som meest af alle frister Borgeren til at vige bort fra Sandheden. Indkomsskatten er en overmaade smuk Theori, men deslvoerre en af de ikke saa Theorier, der tabe det Smukke, ja endog blive saare hæslige ved en praktisk Udførelse.

N. Nasmussen: Den høitagtede Finantsminister udtalte i det Foredrag, vi hørte af ham for et Par Dage siden, at det undrede ham, at Nogen kunde være i Tvivl om, at en Indkomsskat var nødvendig; men jeg skal dog søge at godtgjøre, at dette ikke er saa forunderligt. For det Første maa jeg bemærke, at Enhver, der er opfyldt i Fattigdom og opdragen under tarvelige Omstændigheder, har langt større Aarsag til at frygte for forsøgede Skatter, end saa mange andre Statsborgere, der ere stillede under gunstigere Omstændigheder. De gjøre da ogsaa undertiden, og have Grund til at gjøre det, Krad paa Bessparelser, som en Følge af, at de frygte for, at de skulle blive overbebyrdede med Skatter; thi Ingen vil dog nægte at der er stor Forstjæl mellem Statsborgerne i Henseende til Evnen til at modtage og bære en forsøget Skattebyrde. Embedsstanden s. Er. har sin Bønning, og undertiden, naar det er et knapt Aar for Staten, er Embedsmændens Bønning endog større paa Grund af Dyrkeds-tillæg; Capitalisten har sine Renter, og Rigmanden er i enhver Henseende sikker; men Den, som lever saa at sige af Haanden og i Munden, har det ganske anderledes. Nu forekommer det mig, at det vilde være forunderligt, om vi, der betragte Sagen fra det Standpunkt, ikke vilde gjøre en streng Fortring og en bestemt Paastand paa, at vort Forsvarsvæsen maa og skal indskrænktes. Det nytter ikke, at man fortæller os, at det er en Nødvendighed af Hensyn til Statens Bestaaen, eller af Hensyn til Udlandet, at vi opretholde vort Forsvarsvæsen

i den og den Stand. Sigesaa berettiget det er for Finantsministeren at sige, at han er Den, der især maa drage Omfarg for, at Statens Finantser ikke blive forarmede, ligesaa berettiget vil jeg sige, at det er for Repræsentationen at sige, at den maa paasee, at Statens Borgere ikke blive forarmede. Nu skulde jeg meget betvivle, om nogensomhelst Stat i Europa, i Forhold til sin Befolkning og sine Kræfter, anvender saa Meget paa sit Forsvarsvæsen som netop Danmark. En æret Randsstingsmand udtalte, at det maatte fornemmelig være Finantsministerens Sag at paavise, hvor de nødvendige Indtægter skulde komme fra, og dette kan jeg i en vis Henseende billige, men jeg troer ogsaa, at det kan og maa være den enkelte Rigsdagsmands Pligt at paavise, hvor der efter hans Formening kan og bør spares. Nu hørte jeg nok, at den høitærede Finantsminister udtalte, at de fleste Bessparelser, der være blevene paaviste, hensevte han til Hvosclernes Kategori. Ja, dette kan være meget rigtigt, forsaavidt Regjeringen ikke vil tage Hensyn til Noget, der bliver paapeget i visse Retninger; men det er ikke sjældent, og dette bidrager ogsaa til, at vi ikke kunne forstaae, at det er nødvendigt at faae en Indkomsskat, at der gjøres bestemte Paaflande paa Bessparelser i Retninger, hvor Mange troe, at der kunde spares. Jeg vil saaledes bede erindret, at der i forrige Samling blev vedtaget en Lov om Ophævelsen af Stat-terivæsenet, som har kostet Staten Uendeligt; denne Lov er dog en bestemt Kjendsgjerning for, at Repræsentationen virkelig vil Bessparelser i den Retning, men desuagtet er Loven lagt tilside, og saaledes kan der nævnes mange Ting. Det er naturligt, at vi fra vort Standpunkt, vi, som ikke høre til de Rige, see paa Smaating; thi det have vi lært af Erfaring, at, hvis vi ikke tage een Skilling, saa faae vi aldrig to. Jeg kunde saaledes nævne, at Regjeringen og de specielle Ministre mangfoldige Gange ere blevene gjorte opmærksomme paa, at der paa flere Steder kunde spares Embedsmænd, men at Regjeringen ikke har troet, at nogen af dens Embedsmænd kunde undværes. Jeg skal endvidere, skjøndt jeg veed, at Regjeringen ikke vil tage det mindste Hensyn til en saadan Udtalelse, nævne et Activ, som jeg troer kunde